

vannacht slapen . . . . Misschien bleef 't wel den geheelen nacht doorsneeuwen . . . .

* *
*

Dof dreunde den volgenden morgen de klopper door 't huis.

Henk zat ineens rechtop in bed, en moest even bedenken.

O — ja —, Kerstmis. Hij zag op z'n horloge, dat acht uur aanwees.

Wie, in vredesnaam, kon dat zijn?

Hij schoot z'n pantoffels aan, en liep in z'n pyama naar de voordeur, schoof den grendel weg en zag zich, stom-verwonderd, tegenover Karel en Wim — de twee oudsten van Greet.

— Dag oom — zei Karel, en frommelde een briefje uit z'n zak.

— We zijn wel wat vroeg . . . . verontschuldigde hij, jongensachtig verlegen met 't geval —, maar . . . . we hebben vannacht een *zusje* gekregen . . . .

— Zoo jongens . . . . is me dat een nieuwtje . . . . herstelde Henk zich . . . . — kom binnen . . . . kom binnen . . . . je ziet . . . . ik ben nog maar en negligé . . . . maar we zijn toch maar jongens onder mekaar, niet . . . .? 's Jonge . . . . wat zeg je me daar . . . . een *zúsje*, dat is dan een kerstkindje, hè? lachte hij.

— Ja . . . . bekende Karel, met zijn glimlach van zorgen-meelevende oudste, maar 't is maar zoo'n klein kindje . . . . zoo vrééselijk *klein*.

Henk knikte eens, las toen in 't briefje van z'n zwager; wat hij verwachtte: te vroeg . . . . en zonder hulp.

Bedaard vulde hij den fluitketel met water voor de thee . . . . liet de jongens in de voorkamer achter en liep toen naar Tine, die nog sliep.

Zwijgend zag hij naar haar . . . . voelde iets van medelijden en tegenzin, om haar te stellen voor deze levens-realiteit, zij, met 'er kinderlijk blijde verwachting van 't eerste Kerstfeest in eigen woning.

— Tine . . . .

Ze zat al overeind.

— Ja . . . . wat is 'er . . . . d'er is wat, hè? zei ze, half verschrikt.

Hij glimlachte geruststellend.

— Greet heeft een dochter — de jongens komen 't zoo juist zeggen . . . . vannacht . . . .

Hij gaf haar 't briefje, dat ze inkeek, maar niet las.

— Wat heerlijk voor haar! zei ze plotseling en sprong 't bed uit, liep naar 't raam en zag naar buiten, waar, in den tuin en op den weg, groote plassen lagen.

— Zijn de jongens er nog? vroeg ze, zich omkeerend naar Henk, die zwijgend had toegezien.

— Ja . . . . ik ben bezig thee te zetten, antwoordde hij, speurend naar de wisselende uitdrukking op haar gezicht.

— Hou ze dan even bezig, hè? Ik kom direct.

Hij voelde, haar nu alleen te moeten laten, en ging naar de keuken, waar 't water reeds raasde.

Toen, weer in de kamer, begon hij met de jongens een verward gesprek over 't weer en de vacantie, schonk de thee op en verschikte een paar scheef gezakte kaarsen in den kerstboom.

Wat later hoorde hij Tine roepen.

Hij ging naar binnen en sloot de deur achter zich toe.

Ze was al bijna klaar.

— Zeg Henk, wil je me even m'n bruine japon uit de gangkast aangeven?

Toen ze naar hem opblikte, zag hij, dat ze gehuild had.

— Je bruine japon? vroeg hij weifelend — nog niet recht haar bedoeling vattend.

— Ja, zéker — zei ze nu rustig. — Ik ga naar Greet toe — ze heeft me toch nóódig . . . .

En toen, na eenig zwijgen — stil, een beetje beschaamd, terwijl ze haar hoofd tegen hem verborg: Zei je niet gisteravond, dat we met véél uiterlijkheden moeten afrekenen, eer we 't ware vinden? 't Is net of ik ineens wakker geworden ben uit een droom . . . . Ik had bij dit eerste Kerstfeest eigenlijk nog aan niets anders gedacht dan aan allerlei bijkomstigheden . . . .

Zwijgend had hij haar biecht in den vroegen morgen aangehoord.

Toen kuste hij haar.

— Toch heerlijk, dat je dit alles zoo ziet en voelt . . . . Ik heb dat ook wel gehad . . . . als je er dan eenmaal overheen bent, voel je je opeens veel lichter, hè?

Ga maar hoor, Tineke . . . . Ga maar naar Greet en der kleine kindje . . . . Ik kom vandaag wel 'es even aan en zal morgen de jongens wel hier nemen . . . . misschien komt Moeder nog wel een uurtje.

— Dus vin-je 't ook goed? Heusch?

— Ik ga altijd nog méér van je houden, zei hij.

Een uur later liep Tine met de jongens naar de bus.

Nu en dan vroeg ze nog wat aan Karel, die nog weer eens herhaalde, met z'n voorzichtige stem, dat z'n zusje zoo vrééselijk klein was . . . .

Glimlachend keek Tine naar hem.

Arme jongen . . . . dacht ze. Hij heeft al vroeg zorgen meegemaakt. Soms moest ze over groote plassen heenstappen, voorzichtig balancerend met haar kippensoep, 'n deel van 't kerstmaal, dat ze nu, zoo heel anders dan gisteren, ging offeren in liefde.

Hoe kan een groot mensch — een getrouwd mensch, zich toch zóó vergapen aan den schijn, dacht ze.

Hun sobere, eenvoudige kerstboom, voelde ze niet als excuus.

Haar *hart* was vol geweest van een kleurig, warm-huiselijk feest — vol van zichzelf en Henk — alles had ze onwezenlijk mooi en goed gewild, tot in de natuur toe . . . . maar 't Kindeke in de kribbe had ze vergeten . . . .

En terwijl ze voortliep, in den stillen, natten wintermorgen, met de jongens, die zwijgend naast haar gingen, bad ze stil om een waren kerstzegen bij Greet en haar kindje.